

[Waldorff]

ske grunde er man nødt til at opretholde argumentationen eller rettere sagt besværgelserne omkring en forbrugsudvikling.

Jeg vil godt citere hr. Camre for en udtalelse, da augustforlig II blev indgået i september 1977 (folketingets forhandlinger 1976-77, 2. samling, sp. 6588). Da sagde hr. Camre:

»De forslag, der ligger her, sigter ikke mod at sænke befolkningens levevilkår ned til Frankrigs niveau . . . , nej, de sigter såmænd bare på at holde igen mod fortsatte rekordstigninger. . . «.

Hvad skete der så? Allerede ved den lejlighed påpegede VS, at det betød en realløns-sænkning. Det modsagde hr. Camre på det kraftigste. Men vi har faktisk set en samlet indskrænkning i det private forbrug på 0,7 pct. i 1978. Og ikke bare det, for hvis man kigger på, hvad der ligger bag en forbrugsstigning, nemlig på reallønsudviklingen, så har vi set en reallønsnedgang på 2 1/2 pct. for arbejdere. Det er det, som hr. Camre kalder at holde igen mod fortsatte rekordstigninger.

Vi siger, det samme vil ske i 1979. Vi er ikke blevet modsagt. Jo, vi er nok blevet modsagt, men det er ikke blevet modbevist på nogen som helst måde.

Heller ikke omkring det andet hovedproblem, arbejdsløsheden, er der kommet noget frem, som går imod vores vurdering, nemlig en fortsat stigning i arbejdsløsheden.

I forhold til venstrefløjens kritik af finansloven og af socialdemokratiets krisepolitik var hr. Camre jo tydeligt nok ude i hampen, og det gav sig udslag i en strøm af moralisme imod denne venstrefløj. Kun kritik, ingen løsninger, var hr. Camres karakteristik af venstrefløjen. Man er kun i stand til at fremlægge politiske besværgelser, som ikke har noget som helst med praktisk politik at gøre, sagde hr. Camre videre. Det viser nok først og fremmest noget om, hvad hr. Camres forståelse af praktisk politik er for noget. Allerede tidligere har det jo vist sig, at hr. Camre har meget svært ved at finde rundt i det dér med storkapitalens placering, hvad der f. eks. foregår på Marienborgmøder. Det bliver yderligere understreget, når hr. Camre siger: demokratiets værktøj, det er finanspolitik, det er pengepolitik, det er indkomspolitik. Demokrati i praktisk politik, det er ikke noget med befolkningens aktivitet, det er ikke noget med arbejderklassens kamp, nej, det er

finanspolitik, pengepolitik og indkomspolitik.

Indkomspolitik som demokratiets værktøj. Indkomspolitik – det sagde vi fra første gang, man begyndte at praktisere indkomspolitik – det indebærer en kriminalisering, det indebærer optrappet anvendelse af politi, som vi har set det i eksempel på eksempel, det indebærer stramninger, som vi har set omkring blokadedecirkulæret, det indebærer i det hele taget, at man tilsidesætter arbejderklassens demokratiske rettigheder til at kæmpe for sine egne interesser i det her samfund. Det er blevet sagt meget tydeligt af en tidligere formand for lager og pak, for SID, nemlig den nuværende statsminister, at der ikke kan føres indkomspolitik i et kapitalistisk samfund. Nu optræder indkomspolitik i hr. Camres udgave som demokratiets værktøj. Det understreger måske både noget om hr. Camres klavren opad i det socialdemokratiske hierarki, og det understreger noget om socialdemokratiets politik og den vej, det tager.

Den forståelse af, hvad praktisk politik er, som hr. Camre har, underbygges jo og deles i øvrigt af meget store dele af offentligheden. Et konkret eksempel på, hvordan massemedierne formidler denne opfattelse af praktisk politik som noget med finanspolitik og det, der beslutes i folketinget, blev givet i TV-Avisen i går. Den store nyhed i forhold til en finanslov, som i den grad betyder en forringelse af arbejderklassens vilkår, var, at de radikale har rejst et spørgsmål til regeringen, om man vil nedsætte en kommission til at se på pengepolitikken. Tak skal I ellers have for en nyhed i forhold til sådan en finanslov! Det blev det helt store nummer, og det er, hvad TV-Avisen kan byde på i forhold til et sådant angreb på brede dele af befolkningen.

VS har en temmelig anden opfattelse af, hvad praktisk politik er, og det gjorde vi klart i går. Vi mener ikke, der er noget parlamentarisk svar på krisen. Vi mener ikke, der er noget parlamentarisk alternativ til den krisepolitik, som socialdemokratiet og de borgerlige partier fører i fællesskab. Vi mener f. eks. ikke engang, at SV-regeringen kan væltes ad parlamentarisk vej, og derfor satser vi faktisk på den praktiske politik, som handler om at rejse bevægelserne og rejse så store dele af arbejderklassen som muligt i en konkret kamp imod indkomspolitikken og